

[Glønborg]

Så vil jeg sige til de partier, som er meget interesseret i, hvad man foretager sig i vore nabolande, bl.a. vores store EF-nabo mod syd, at der i Socialministeriets skrift fra december 1991, som hedder »Børn i Det Indre Marked«, en orientering fra Socialministeriet, som jeg da går ud fra at socialministeren er bekendt med, står, at i Tyskland har man en ordning, hvorefter forældre, der selv ønsker at passe deres spædbørn, kan få et månedligt kontanttilskud på ca. 2.300 kr., indtil barnet er 1½ år, og fra 1. januar forlænges det til 2 år. Det vil altså sige, at dér kan man finde ud af uden videre at lade det offentlige betale sådan noget. Så der var måske noget at lade sig inspirere af.

Socialministeren sluttede med at sige, at man var da helt enige i, at man gerne ville nå det her mål, men det, vi foreslog, var bare ikke den rigtige måde. Må jeg spørge meget kontant: Hvad er så den rigtige måde? Må vi så bede om, at regeringen snart lægger den på bordet.

Så udtrykker arbejdsministeren en velberetiget bekymring for, at en væsentlig del af arbejdsmarkedet bliver omfattet af sådan en orlovsordning, og man kan frygte, at det er mange, der nu forlader arbejdspladserne. Altså, problemet kan ikke være så stort, når vi har så mange arbejdsløse, som vi har.

Så siger arbejdsministeren: 8 årgange, og så ryger der nogle tal ind igennem arbejdsministerens lystavle, for hvad nu, hvis de gør det alle sammen? Men der er ikke nogen som helst risiko for, at de hopper på den her alle sammen. Så favorabelt er det beskedne tilbud, som vi kommer med her, heller ikke. Det vil være ganske få, som vælger det. Og skulle man endelig blive betænkelig, har vi lagt op til, at vi kunne nøjes med nogle færre årgange, hvis ikke vi synes, vi har råd til det hele nu. Vi er meget fleksible, bare vi kommer i gang og ikke nøjes med de kønne ord.

Så er jeg glad for, at arbejdsministeren sagde, at det kunne være svært at vende tilbage, når man havde været borte et stykke tid, og man konstaterer, at det naturligvis mest er kvinder, der har foretrukket at tage denne tid til børnepasning. Jamen så må vi bare sige, at så skal vi hjælpe dem med nogle tilbageslutningskurser. Vi må prøve på at give dem en ordentlig mulighed for at vende tilbage, hvis de har – skal vi sige – bragt det offer at være borte fra arbejdsmarkedet et stykke tid!

Jeg er nemlig helt enig med fru Lone Dybkjær, når hun siger, at der findes faktisk kvinder, der gerne vil arbejde. Ja, heldigvis! Og det skal kvinderne sandelig også have lov til, og Kristeligt Folkeparti drømmer ikke om med vort forslag at tvinge én eneste kvinde til at lade være, heller ikke én eneste mand. Hele vores forslag er totalt kønsneutralt. Man kan ikke finde ét ord heri, som ikke er kønsneutralt. Vi vil overlade det til forældrenes frie valg, hvordan de vil fordele arbejde, indkomstmuligheder osv. imellem sig. De skal bare have muligheden for at vælge.

Men så vil jeg også minde fru Lone Dybkjær og alle andre om, at der findes faktisk også kvinder, der i en periode hellere vil passe deres børn end at være på arbejde, og det er dem, der ikke kan få lov i øjeblikket. Samfundet har i årtier forkælet de kvinder og mænd i forældrerollen, som ville arbejde begge to. Og det er helt rigtigt, at det er derved, vi har fået det problem, at familiens samlede udearbejdstid er blevet for stor.

Man har forkælet dem, der begge gik ud og hentede to fulde indtægter på arbejdsmarkedet. Man har sagt: Selvfølgelig skal I have børnene passet, vi giver jer omkring 70.000 kr. eller sådan noget i den retning pr. barn for, at I kan få det gjort. Oven i to fulde indtægter får man et klækkeligt beløb. Man får ikke pengene direkte udbetalt, men det er jo det, samfundet betaler i tilskud til de ordninger, vi har på institutionerne. Kunne det så ikke være rimeligt, om vi nøjedes med lidt mindre fra samfundets side som tilskyndelse til at vælge dén løsning, og så sagde: Vi vil gerne give bare en lille smule til opmuntring for dem, som har det andet ønske, nemlig at prioritere børnene højest. Jeg synes, der var en lille forståelse for det synspunkt hos nogle af ordførerne, og det siger jeg da tak for.

Hr. Helge Sander fik en kraftig tilbagevisning af de kønne ord fra Venstres side om, at man har en model. Ja, det er da fint. Vi har hørt om den model til bevidstløshed. Vi andre har også sagt nøjagtig det samme: Vi ønsker, at vi i stedet for bare at give tilskud til institutionerne skal give dem til forældrene. Men nu gør vi noget ved det. Vi nøjes ikke med de kønne ord som slagord i valgkampe; nu kommer vi med et konkret forslag, og hvad oplever vi så fra regeringspartierne side? En total afvis-